

Цю нову нішу в економіці посідають трудові мігранти з менш розвинених країн. Послуга мігрантів з піклування про літніх утриманців вимагає максимального скорочення дистанції із громадянами приймачоюї країни або спільного проживання. Це створює цілу низку додаткових ризиків, запобігти яким вкрай проблематично.

До четвертого процесу, що впливає на нові соціальні ризики, II. Тейлор-L'vot віднісе розширення приватних послуг в рамках забезпечення загального пакету суспільства добробуту. Він породжує нові соціальні ризики в силу того, що громадянин-споживачі зацікавлені в регулюванні вибором, але коли регулювання стандартів в приватному секторі надання послуг зацікавлені не ефективними. Це торкається не тільки ризиків пікування трудових мігрантів про людей похилого віку, але й ризиків неотримання пенсійного забезпечення з приватних пенсійних фондів. Зрушення соціальних послуг в бік приватного сектору відбувається, насамперед, у напрямку соціального захисту найбільш незахищених прошарків населення. Відбуваючи соціальні послуги приватним підприємствам, держава подвоює соціальні ризики найбільш незахищених верств населення.

За I. Еспін-Андресеном, соціальні ризики відповідають різним моделям політичних режимів. При феодалізмі роботодавець несе нову відповідальність за соціальне забезпечення своїх працівників і членів їх сімей. У корпоративній моделі братські асоціації піклувалися про незацікавлених працівників і членів їх сімей. В етатистській моделі надважливим елементом є держава. Вона піклується про своїх громадян, але межа між правом і обов'язком на роботу в етатистській моделі була часто розмита. Нові соціальні ризики виявляють нездатність всіх моделей до ефективного соціального захисту. I. Еспін-Андресеном пропонує розподілити нові соціальні ризики між державою, сім'єю (домогосподарством) і ринком. Той індивідуальна незалежність забезпечується родинним домогосподарством, держава буде втручатися в приватне життя громадян тільки тоді, коли потенціал сім'ї виснажений [82]. Така модель передбачає існування міцної традиційної сім'ї, що в умовах постіндустріального суспільства дуже проблематично. Міжнародні трудові мігранти, що знаходяться у відриві від свого домогосподарства, повністю «забуті» конструкторами цієї моделі практично повністю позбавлені соціального захисту.

Ознайомлення з працями розробників різних моделей держави загального добробуту показало, що вони орієнтовані на залучення «старих соціальних ризиків», які виникають перед населенням під час стандартного життєвого циклу виробництва – пенсії, послуг охорони здоров'я, хвороби, надання інвалідності та інші. Міжнародні трудові мігранти, які знаходяться за межами стандартного циклу виробництва гостріше відчувають потребу нового підходу на поняття соціальних ризиків. Нові ризики проявляють себе найбільше там, де держава має найменший правовий захист, насамперед у вирішенні проблем соціального виключення або міжнародного тероризму. Як свідчать дослідження українських вчених, у сучасних суспільствах національна держава зацікавлена єдиною соціальною системою, яка захищає у «виробничій» національній відмінності. Це пов'язано з тим, що доступи іноземців до системи охорони здоров'я та освіти ставлять питання правомірності використання мігрантами соціальних благ або як засіб обмеження державного суверенітету. Все частіше соціальна держава стає не «миротворцем», а джерелом соціального відчуження.

Висновки. Соціальні ризики привнесені в повсякденне життя мігрантів їх власною діяльністю. Априорною причиною соціальних ризиків виступає релевантність знання. Складності унаочнення та ідентифікації соціальних ризиків спричиняє ліквідація або редукація соціальних ризиків до компетенції можливих втрач. Традиційний підхід, ототожнюючи соціальні ризики із нормативно-правовою акрипцією соціально-значимих обставин, знімає проблему унаочнення та ідентифікації соціальних ризиків. Механізм компенсації спрошує інституціоналізацію соціальних ризиків, але стає нерешкою до їх подальшого вивчення та управління.